

stemmelse findes i § 3 i den norske Lov af 2. April 1927 om utlændingers adgang til riket og i § 19 i den svenske utlänningslag af 15. Juni 1945.

Nr. 5 og 6 svarer i det væsentlige til T. § 1, Stk. 3, dog med den Ændring, at Politiet ikke kan træffe Bestemmelse om Afvisning af Hensyn til Statens Sikkerhed eller af anden lignende Grund, idet Afgørelsen i saadanne Tilfælde er henlagt til Nævnet.

Vedrørende Bestemmelsen i Stk. 2 bemærkes, at man, forsaavidt Udlændingen sandsynliggør, at han er politisk Flygtning, har fundet det rimeligt, at Beslutningen om Afvisning, selv om Afvisningsgrunden iøvrigt er klar, træffes af Nævnet. I saadanne Tilfælde bør Afvisningen gøres til Genstand for en nærmere Overvejelse, og der maa ved Afgørelsen tages andre Hensyn end de rent politimæssige. Der kan her blive Spørgsmaal om Udøvelse af et til Tider vanskeligt Skøn, hvorfor Afgørelsen naturligt bør ligge hos Nævnet.

Om politiske Flygtninge er der gennem internationale Aftaler og de enkelte Landes Asylpraksis dannet et vist alment Begreb, der dog ikke kan siges at være helt klart afgrænset, saaledes at Bedømmelsen af, hvorvidt en Person kan betragtes som politisk Flygtning, til en vis Grad er overladt til et Skøn udøvet af Myndighederne i det Land, hvor den paagældende søger Ly. Hovedsynspunktet for Myndighedernes Afgørelse i saa Henseende maa i Overensstemmelse med dansk Praksis siges at være, at der, for at den paagældende kan betragtes som politisk Flygtning, maa foreligge en vis Sandsynlighed for, at han paa Grund af politisk Overbevisning, Tro, Race el. lign. udsetter sig for alvorlig Fare ved Forbliven i eller Tilbagevenden til Hjemlandet eller det Land, hvorfra han kommer.

Det maa herved bemærkes, at den saakaldte Asylret tilkommer Staten (Tilflugtsstaten), ikke den enkelte, der søger Tilflugt i Staten, og at Krigsforbrydere, Quislinge og Landsforrædere ikke vil kunne paaberaabe sig den i De Forenede Nationers Plenarforsamlings Resolution af 12. Februar 1946 udtalte Grundsetning, hvorefter visse Kategorier af Flygtninge ikke bør hjemsendes mod deres Vilje.

I Stk. 3 har man af Hensyn til Nævnets Indseende med de af Politiet trufne Beslutninger om Afvisning paalagt Politiet at gøre Indberetninger om de af dette i Medfør af Stk. 1, Nr. 1—7, foretagne Afvisninger.

Stk. 4 indeholder en nærmere Udformning af den i T. § 1, Stk. 3, indeholdte Bestemmelse, hvorefter Afvisning kan ske efter

Rigspolitichefens Beslutning, forsaavidt den paagældendes Indrejse af Hensyn til Statens Sikkerhed eller anden lignende Grund ikke er ønskelig. Man har, som det fremgaar af Forslaget, fundet det nødvendigt at bibeholde en saadan almindelig Adgang til Afvisning, forsaavidt den paagældendes Forhold maatte give Anledning dertil, hvilket synes uden Betænkelighed, naar Afgørelsen i disse saavel som i de øvrige i Stk. 4 nævnte Tilfælde er henlagt til Nævnet.

Til § 4.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til T. § 6, Stk. 1 og 2. Reglerne om særlig Opholdstilladelse for ikke viseringspligtige Udlændinge blev indført ved Fremmedlovstillægget i 1926 (Lov Nr. 80 af 31. Marts 1926). Fristen var da som nu 3 Maaneder. Ved Tillægsloven i 1928 (Lov Nr. 57 af 31. Marts 1928) blev Fristen forlænget til 4 Maaneder og ved Tillægsloven i 1930 (Lov Nr. 96 af 31. Marts 1930) til 6 Maaneder. Ved Tillægsloven i 1934 (Lov Nr. 88 af 27. Marts 1934) blev Fristen igen sat ned til 3 Maaneder, som siden har været den gældende Frist. Saafremt Forholdene skulde udvikle sig saaledes, at en Lempelse af denne Bestemmelse igen skulde blive mulig, vil der i Medfør af den i Udkastets § 32 foreslaaede Bemyndigelse for Justitsministeren til at fastsætte almindelige Lempelser i Reglerne om Udlændinges Opholdstilladelse og Arbejdstilladelse være Mulighed for ved Bekendtgørelse at træffe de nærmere Bestemmelser herom.

Med Hensyn til Stk. 2, 2. Pkt., bemærkes, at en tilsvarende Bestemmelse har været optaget i alle de midlertidige Tillægslove og er motiveret ved, at man naturligvis ikke kan tillade, at en Udlænding indretter sig saaledes, at han kort før Udløbet af 3 Maaneders Fristen udrejser til et Naboland og bliver der nogle faa Dage, hvorefter han paany vender tilbage hertil og fortsætter sit Ophold her, blot med korte Afbrydelser hver Gang 3 Maaneders Fristen er ved at udløbe, idet han paa den Maade faktisk vilde kunne omgaa Reglerne om Opholdstilladelse.

Til § 5.

Efter den nugældende Ordning meddeles Tilladelse til Indrejse og Ophold 1) af Justitsministeriet, for saa vidt angaar Ansøgninger, der gennem de danske Gesandtskaber og Konsulater og Rigspolitichefen forelægges Justitsministeriet, 2) af Gesandtskaber og Konsulater i Henhold til saakaldte „staaende Bemyndigelser“ fra Justitsmini-